

ja üluma lúa, waus fui firowi põhja. Telesed kargasid appi ja tõid tedda weest wálja. Omma õnnetust kahhetedes oigas ja ütles: „ei ma nýúd ennam omma jalga wette ei pisti, enne kui ülumise ammeti kätte saan.“

Armsak's piddamine.

Üks issa füssis omma tütrekese käest: kuida se peaks ollema, ehk kust se tullema, et sa kõikide melest armas oled? — Elm minna sedda ei tea, wastas laps; agga se tulleb ehk sest, et minno melest kõik innimesed armsad on.

Wabbandamine peab aitama.

Peremees läks jo kolmat forda üht unnetotti hýudma ja ütles: „kas sa saad wahhest maast üluse; páaw üllewel förges; fülla rahwas kõik põllal töös!“ Pois, peab fratrides ja kappoga silmi lahti fiskudes, unnistas wasto: „egga se siis minno sú ep olle, et páaw enne tõusis kui walge wálja tulli.“

I s f i m ö t t e.

Räfs soldatit ollid spaa-alal túnni peal.

Teine neist olli wåssind, istus mahha ja jai tukkuma. Ükkiselt tulli sure-tükkli füul ja wiis tukuja pea árra. Teine sedda nähhes ütles: „watt sedda wisi! Kui ta nýúd üluse ärkab, küll ta siis harkab peab takkaotsima.“

Polle warra, polle waenlastid.

Warras pugges ühhe waese urtsikuse ja harkas seál kässikaudo otsuma, kas middagi peuse pudub. Wanna wåeti, kes temma sis-setullemisest ülles árkar, ja tubba mõda käimisest árramárkar, et ta warras olli, ütles tassaselt: „mis sa, wendl, siit pimmedas kätte saad, kust ma walges ühtigi ei leia!“

Öigus ei olle melitamise kaup.

Wimandi tõusis kohumeeste wallitsemisse jures suur waidlemine, sest et ühhed usi tahtsid ja teised wanno paigale sowisid. Üks, kes ennese melest tark, ja ennekäidud teed tasasemaks piddas, tahtis tähhendamise-sõnnaga tüllile ótsa tehha ja ütles: „ued sapad pitsitarad.“ Teine oskas ja kostis: „wan nad tewad seddasamma, kui neid ei märita.“